No. 99. 1844.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag [illegible]0 Augustus.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

Onze Hooge Scholen.

Zoo er onder [illegible] nog menschen zijn, die de jaarlijksche verzekeringen der Provinciale Staten: dat aan onze Hooge Scholen met toenemenden ijver onderwezen en gestudeerd en ook hier de roem des vaderlands gehandhaafd wordt, voor goede munt opnemen, dan is het der moeite wel waardig eens een enkel artikel aan de beschouwing dier instellingen te wijden.

Dat de regering zekere waarborgen vordert van hen, die als advokaten of mediciores doctnae een zoo overwegenden invloed op de stoffelijke en zedelijke belangen der maatschappij zullen uitoefenen zal niemand afkeuren; dat zij die *a fortiori* vraagt, zoodra zij aan de beoefenaar van eenige wetenschap bepaalde regten toekent en vaste emolumenten verzekert, spreekt van zelve.

Van hier de examen's, waaraan de staat vordert en vorderen mag dat elk zich onderwerpe, die openlijk als beoefenaar van eenig vak van wetenschap verlangt op te treden en de regten aan zulk eene wetenschap verbonden, verlangt te genieten.

Maar hier is dan ook de grens, welke dat regt van den staat beperkt. Van zijne individuele vrijheid behoort ieder slechts zooveel op te offeren als ten beste der maatschappij, in welke hij leeft, volstrekt noodzakelijk is. Dat iemand met wijsgeerige, regts- of godgeleerde, letter- of geneeskundige kennis toegerust, belet worde die kennis aanstonds tot zijn voordeel en dat zijner medeburgers aan te wenden is eene beperking zijner natuurlijke vrijheid. Maar niet ieder is in staat te onderzoeken of iemand, die voorgeeft in dit of dat vak de noodige bekwaamheid te bezitten, werkelijk daarmede toegerust zij. Het is dus in het belang der maatschappij dat er zekerheid zij dat iemand, die eenig vak van noodige wetenschap wil uitoefenen of onderwijzen, hetzelve wezenlijk versta. Ter gunste van dat belang moet zich de individuele vrijheid eenige beperking getroosten en kent de staat zich zelven het regt toe naar de bekwaamheid van een' zoodanige een onderzoek in te stellen en hem eerst daarna te vergunnen datgene te doen, wat hem anders, uit den aard der zake, van zelve zou vrijstaan.

Het is bekend, dat vroeger diezelfde voorzorg niet alleen bij de zoogenaamd wetenschappelijke vakken, maar bij ieder handwerk, bij elk bedrijf genomen werd. Het was het hoofdbeginsel der GILDEN, dat niemand in eenige stad of land eenig bedrijf mogt uitoefenen, wanneer hij voor bevoegde regters zijne bekwaamheid en geschiktheid daartoe niet voldoende had doen blijken. Het was ook hier eene beperking der individuele vrijheid in het belang der algemeene zekerheid.

Maar elke vrijheidsbeperking brengt hare eigenaardige nadeelige werking voort; zij is, waar zij niet dringend noodzakelijk was, even onraadzaam als ongeoorloofd. Men begreep weldra dat in de meeste gevallen elk individu genoegzaam in staat was de bekwaamheid van den werkman of handelaar, met wien hij contracteerde, en de deugdelijkheid van zijn werk te beoordeelen; dat aan den anderen kant het geringe leed dat hier en daar een individu werd toegevoegd, die met zijne keuze bedregen uitkwam, niet opwoog tegen het onberekenbare nadeel dat de maatschappij er bij leed, wanneer de geheele industrie aan banden gelegd en het vrijheidsbeginsel, altijd zoo rijk aan de [illegible], verkort werd.

Zoo trad de vrijheid in de plaats van het gilden-wezen.

In enkele vakken echter hield de beperking stand en onder anderen bij de zoogenaamde vijf faculteiten; men begreep dat hier vooreerst de contrôle voor den individu uiterst moeijelijk was, en ten tweede de nadeelen, die uit de onkunde en onbedrevenheid van onbevoegden zouden kunnen voortspruiten, zoo gewigtig waren, dat hier het algemeene belang stellig de beperking vorderde.

Tegen die beperking, tegen die van hoogerhand uitgeoefende contrôle komen wij dan ook geenszins op; maar wij gelooven dat uit het gezegde blijkt, dat de staat, door het uitoefenen van die contrôle, door het vragen van die waarborgen van een exceptioneel regt gebruik maakt en in haar belang eene opoffering vraagt van een deel der natuurlijke vrijheid aan dengene, wien zij aan die contrôle onderwerpt.

Het gevolg is, dat vooreerst: het absolute belang, de zekerheid der maatschappij de eenige basis zijnde van het regt dat de staat oefent, zij geen stap verder mag gaan dan dat belang, die zekerheid vordert.

Ten tweede: dat het examen in het belang zijnde van den staat en niet in dat van dengene die er zich aan onderwerpt, aan dezen alle onnoodige moeiten en kosten moeten bespaard worden.

Men vergelijke deze voorstelling der zaak, volgens welke evenmin de waarheid als het regt van den staat verkort wordt, met den loop dien zij aan onze Hooge Scholen neemt. De bespottelijke formaliteiten, de groote en geheel noodelooze kosten waaraan elk onderworpen is, die aan een onzer akademiën den doctoralen graad vraagt, zouden ons in den waan brengen dat er voor al die moeite en al dat geld eene groote gunst gekocht wordt; en welke is deze gunst? De vrijheid, zijne gaven tot nut zijner medeburgers te mogen besteden; eene werkzame betrekking in de maatschappij te mogen vervullen: de eerste pligt van den burger jegens den staat, maar welker vervulling mogelijk te maken ook van den anderen kant de eerste pligt van den staat jegens den burger is.

Maar (en hierom vooral hebben wij deze beschouwing aan het hoofd onzer aanmerkingen op de inrigting onzer Hooge Scholen geplaatst) daarin vooral worden de beginselen, die wij op den voorgrond stelden, miskend, dat men het verkrijgen van den doctoralen graad niet alleen door vele noodelooze bezwaren en kosten bemoeijelijkt heeft; maar, uitgaande van hetzelfde denkbeeld dat men een gunst uitreikte, waar men een regt beperkte, daarenboven dien graad als een premie gesteld heeft op het bezoeken der Hooge Scholen en het opvolgen der aldaar gebruikelijke verordeningen; terwijl men dengene, die zijne wetenschap elders verkregen heeft, den weg ter uitoefening van zijn vak ter besteding zijner gaven bijna afsluit, door van hem oneindig meer te vorderen, als waarmeê zich bij anderen de zorg voor het belang en de zekerheid van den staat te vreden stelt.

Zoo sticht men het dwaasste en onmogelijkste van alle monopolien; een monopolie van wetenschap.

Zoo doet men van de eene zijde [illegible] door in het eene geval meer of in het andere minder [illegible] te nemen dan noodig is; zoo worden van de andere zijde de Hooge Scholen een last in plaats van een weldaad, een hinderpaal in plaats van een hulpmiddel voor de beoefenaars der wetenschap.

Wij zullen weldra zien hoe doodend dat beginsel dan ook op geheel hare instelling en toestand gewerkt heeft.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

KEULEN, den 11. Augustus. Den 4. dezer is te Weenen op den Donau een groot ongeluk gebeurd. Eene kompagnie pionniers de rivier in drie pontons overstekende, werd een dier vaartuigen door het hoog opgezwollen en sterk stroomende water tegen een brug geworpen; de kapitein en tien man vonden daarbij den dood.

— De berigten uit provincien van Pruissen deelen de tijding mede, dat de Pregel den 4. dezer uit deszelfs oevers is getreden. De lage gedeelten van Koningsbergen stonden onder water, en het Pregeldal geleek slechts een meer. In Wehlau moest men den 2. dezer de straten met schuitjes bevaren, om zich van de eene naar de andere plaats te begeven. Volgens berigten uit Polen was de Weichsel op den 5. aan het dalen.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 11. Augustus. De berigten, die men heden uit Napels ontvangt, zijn van eenen zeer treurigen aard.

De onzalige aanslag in Junij jl., door eenige uitgewekenen, van uit Korfu op de kusten van Calabrië gewaagd, is allerdroevigst afgeloopen. Van de 19 personen, die bij deze gelegenheid gevangen zijn geraakt, zijn er 17 ter dood veroordeeld, en van deze zijn er den 25. Julij reeds 9 gefusilleerd geworden.

— Pontoise is dezer dagen het tooneel geweest van eene misdaad, die aan den nog zoo kort geleden moord van den Heer *Donon Cadot* doet denken.

Den 28. Julij ll. vond een voorbijganger aan den hoek van een bosch een bloedig lijk liggen. Hij haastte zich er kennis van te gaan geven aan den maire van Pierrelaije, die er het geregt verder van berigtte. Het geregt ter plaatse gekomen zijnde, werd het lijk herkend voor dat den Heer *Charles Chenneviere*, een' man van omstreeks de vijf en veertig jaren. De geneesheeren verklaarden dat de moord in den vorigen nacht moest hebben plaats gehad, en volbragt moest wezen met een stomp werktuig, hetwelk den hersenpan verbrijzeld had. Uit alles bleek, dat het feit niet op de plaats, waar het lijk was liggende, bedreven was, maar dat het lijk daarheen vervoerd was geworden op eene kar, waarvan de wielen duidelijk te erkennen sporen hadden achterlaten. Niets gaf in het eerste oogenblik vermoeden, wie de dader kon zijn, maar weldra bleek uit de instructie, dat *Chenneviere* daags te voren te Pontoise was geweest, waar zijne belangen hem bij den Notaris *Lamarre* geroepen hadden. Het betrof eene som gelds die hij ontvangen moest van eene dame van omstreeks de vijftig jaren, die met haren vader, eenen meer dan zeventigjarigen grijsaard, te zamen woonde. Een der in de zaak betrokkene personen niet opgekomen zijnde, had het geld niet uitbetaald kunnen worden. *Chenneviere* was zeer verstoord weder vertrokken, zware vervolgingen dreigende tegen zijne schuldenaresse, aan welke het vertraag evenwel niet te wijten was. Reeds sedert lang had hij zich zeer gestreng jegens haar en haren vader betoond en reeds meermalen had hij hen door deurwaarders doen insinueeren. De beide schuldenaars hadden meer dan eens hunnen kregel over de gestrengheid, welke zij ondervonden, aan den dag gelegd. Het vernemen van al deze omstandigheden bragt het eerst op het vermoeden. Maandag den 29. Julij werd ten huize van den grijsaard en van zijne dochter een huisonderzoek gehouden, en al dadelijk vond men er eene kar met veelvuldige bloedvlekken bespat, en waarvan het wielenspoor volmaakt gelijk was aan het door den magistraat opgemerkte; voorts werden er nog meerdere met bloed bemorste voorwerpen gevonden, als onderanderen een touw, waarmede het lijk waarschijnlijk is voortgesleept geworden.

De dochter werd onmiddelijk gearresteerd; haar vader was afwezend en kwam niet terug voor in den nacht van den 30. op den 31. Julij, als wanneer hij insgelijks gevangen is genomen.

Het proces wordt thans geïnstrueerd.

— Van Arles wordt het volgende geschreven:

Gisteren, terwijl bloedverwanten en vrienden eener ongelukkige moeder haar trachten te troosten over het ver-

ties van haar kind, hetwelk zij ter laatste rustplaats hadden geleid, hield de doodgraver, tot ontzetting van al de aanwezigen, het arme wichtje levende op zijne armen. De doodgraver, alleen op het kerkhof gebleven, hoorde uit de kuil, welke hij wilde met aarde vullen, een zacht gekerm opkomen. Verschrikt nam hij het lijkkistje, en zonder het te durven openen, bragt hij het bij de moeder aan huis. Daar haastte men zich het te openen, en men vond het kindje vol leven.

BELGIE.

— Eenige weken geleden werd in Brussel, in een lokaal, genaamd *la Coupe*, rue de la Pierre-Plate, een vreemdsoortig Concert gegeven, ten voordeele van arme oude vrouwen, voor welke men met den opbrengst van hetzelve eene plaats in een hospitaal koopen wilde. De origineele ondernemer koos de medezingsters bij uitsluiting onder eene zekere klasse van vrouwen, welke een ambulanten handel in de verschillende estaminets drijven, en onder den prosaïschen naam van krabbewijven bekend zijn. De toeschouwers waren in grooten getale opgekomen. Twaalf medezingsters zouden om den prijs zingen, welke haar van alle zorg voor de toekomst bevrijden zou. De jongste der bevallige Philomeles was pas 50 jaar oud, de oudste 75. Zekere *Jeanne Cath. Wittsman*, 60 jaren oud, won den prijs. De entrée was 50 centimes; desniettemin was de opbrengst aanzienlijk. Bovendien werd nog eene bijzondere kollecte gedaan, van wier opbrengst de gezamentlijke medezingsters in het nieuw gekleed werden. Na het concert en de uitdeeling der prijzen volgde een bal, waarop sommige zangeressen nog eens een dansje beproefden, hoewel met weinig gevolg.

NEDERLANDEN.

'S GRAVENHAGE, den 11. Augustus. Deze week viel ons het genoegen te beurt de schilderij van den Franschen zeeschilder *Gudin* te bezigtigen, die aan Z. M. onzen Koning door hem is aangeboden. Het stuk stelt het oogenblik voor, dat Hoogstdezelve met de sloep het eskader verlaat, na van Prins *Hendrik*, die er het commando over aanvaard had, afscheid te hebben genomen. De geheele vloot, met vlaggen en wimpels versierd en met het juichende scheepsvolk in de ra's, is op het midden van het doek afgebeeld; ter zijde de stoom- en andere schepen; op de voorgrond eenige Zeeuwen in bootjes, die, door het wuiven met hoeden en doeken, hunne belangstelling en vreugde over deze gebeurtenis laten blijken; en op den achtergrond Vlissingen met zijne vesten en torens; ziedaar de beschrijving van het tafereel. Algemeene bewondering verdient des kunstenaars werk om de buitengewone kracht en ronding der lucht, om de doorschijnendheid en juiste kleur van het water, om de gelijkenis, en hoewel schilderachtige, toch historische groepering der figuren, eindelijk om de meesterlijke wedergeving van eene voor Oranje en Nederland belangrijke gebeurtenis.

— De zucht om deel te nemen aan de voorgenomen kolonisatie in Suriname, is hier te lande in een jaar tijd zoo toegenomen, dat zich daartoe bereids acht-honderd huisgezinnen aangegeven hebben. Door 't ministerie van koloniën is reeds voor eenige maanden bevel gezonden aan 't bestuur van Suriname, om de voorloopige werkzaamheden te hervatten, en men vleit zich, dat de afreize der eerste 50 huisgezinnen in Oct. ek. zal kunnen plaats grijpen. De pred. *Betting* liet niet na, zijnen ambtgenooten *v. d. Brandhoff* en *Copyn* 't gemeenschappelijk plan der kolonisatie, in zijne brieven uit Suriname, ten sterkste afteraden en de bezwaren daarentegen met de donkerste kleuren afteschilderen. Deze wisten dit echter op zijne waarde te schatten, en bleven aan 't groote doel huns levens vasthouden, maar deelden aan de bestemde kolonisten openhartig de geheele zienswijze van *Betting* mede; geen hunner zag van de landverhuizing af. De door ds. *Betting* uit Suriname herwaarts teruggezonden landlieden *v. d. Bovenkamp* en *de Vries* hebben reeds hunnen wensch te kennen gegeven, om andermaal naar de Saramacca te vertrekken. In *J. H. van Hateren*, thans onderwijzer te Agelo bij Ootmarsum, zal de kolonie eenen even bekwamen als ijverigen hoofd-onderwijzer bekomen; zijn onderwijs zal tot voorbeeld aan dat te Paramaribo strekken moeten. Een godsdienstvriend heeft *v. d. Brandhoff* een geschenk van *f* 1000 voor eene op te rigten kerk aangeboden. Er bestaat alle hoop, dat men voor de kolonie eenen arts erlangen zal van bekende bekwaamheid, die vele jaren de praktijk onder de keerkringen uitgeoefend heeft. In de keuze der kolonisten is *v. d. Brandhoff* zeer omzigtig; hij wint berigten in over hunne zedelijkheid en gezondheid, en reist zelf ook rond, om hen te bezoeken en persoonlijk te leeren kennen; geene dronkaards of die zich aan wangedrag schuldig maken, worden tot de landverhuizing aangenomen. Het bloote voornemen der kolonisatie heeft in Suriname reeds eenen gunstigen invloed gehad; zoo hebben de Hernhutters de plantaadje *Beekhuis*, nabij Paramaribo, aangekocht, om daar door vrije lieden tuinbouw en veeteelt uit te oefenen.

— De baron *van Brakell van den Eng*, te Lienden in de Betuwe, is voornemens den ploeg bijna geheel door de spade te vervangen. De proeven in 1843 genomen, hebben hem overtuigd, dat zulks daar, waar eene groote bevolking van daghuurders bestaat, met groot voordeel kan plaats hebben; vooral wanneer de daghuren 's winters niet hooger zijn dan 30 cent per dag, zoo als in zijne woonplaats het geval is. De Commissie van Landbouw in Zeeland berigtte in 1843, dat onderscheiden landlieden in het 4. en 5. district, een deel hunner landerijen vóór den winter hebben laten omspitten, in plaats van beploegen, het geen, zoowel tot meerdere vruchtbaarheid des akkers als tot bestaanmiddel voor behoeftigen dienstig is geweest. Ook in Vlaanderen, in het land van Waas, wordt het land alle 5 jaren met de spade omgedolven ter diepte van 15 à 17 duim, ten minste bij die landbouwers, die slechts een klein bedrijf hebben. Dat voor onderscheidene diepwortelende gewassen, bijv. eichorei, dikwijls bij voorkeur gespit wordt, is bekend; ook voor de hennepteelt is dit hier en daar gebruikelijk. Naarmate de bevolking in Nederland toeneemt, en velen alzoo zich meer en meer op den landbouw zullen toeleggen, zal naar evenredigheid waarschijnlijk het spitten der akkers boven het ploegen algemeener worden. « Hoe meer onze akkerbouw (zegt *Walther*) den tuinbouw nadert, hoe volmaakter hij is."

MENGELINGEN.

Onze Diplomatie.

Het is eene waarheid, waarvan Nederland de bewijzen in menigte oplevert, dat even als kracht en energie, waar zij aanwezig zijn, overal en in alles hunne sporen drukken, zoo ook zwakheid en ontzenuwing niets van hunnen verderflijken invloed verschoonen. Een staat, hoe klein ook, kan eene zedelijke kracht ten toon spreiden, die achting inboezemt. Het regt op zich zelf is eene kracht, dat voor hem strijdt, die het doet gelden. Maar wee! hem die zoo ver gezonken is, dat hij zich lijdelijk laat mishandelen, stilzwijgend zijn regt laat krenken, en zonder verzet zijne eer met voeten laat treden. Verachting is zijn deel en vernedering het loon zijner lafhartigheid. Nederland, hoe klein ook, zou met waardigheid in de rij der volken kunnen zetelen; maar het moet achting voor zich zelven bezitten alvorens het die van anderen kan vorderen. Zoo lang beginselloosheid van binnen heerscht, zoo lang met hand en tand een stelsel van transactie, van weifeling en zwakheid wordt vastgehouden, zoo lang een stelsel zonder beginselen, zonder vastheid, zonder energie, een stelsel van eigenlijke stelselloosheid dat slechts behouden wil, al is behoud verderf, al wat talent en kunde bezit van het bestuur verwijderd houdt, zal de vernielende worm aan het hart van den Staat blijven knagen en zal Nederland aan de volken van Europa een zwak en onbeduidend ligchaam vertoonen, waarmede men handelen kan zoo als men wil, en dat, hoe ook verguisd, vertrapt, mishandeld, vreest een kreet van verontwaardiging te doen hooren, tegen den onverlaat die zich aan hetzelve vergrijpt.

Reeds in het 88e Nommer onzer Courant leverden wij een staaltje der waardigheid, waarmede men de eer van Nederland tegenover de Europesche mogendheden weet te handhaven. Zonder er zich om te bekreunen heeft men jaren lang den invoer van valsche munt in de kolonien toegezien, en de stichting eener Engelsche volkplanting in het hart onzer Oostersche bezittingen laten geschieden. (1) Wij zullen thans de gelegenheid hebben eene niet minder schoone houding van ons ministerie van buitenlandsche zaken te bewonderen.

In Februarij 1843 zeilde van Rotterdam uit het schip *Brazilien*, kapitein Reus, om zich naar Port-Natal te begeven. Het was voor de tweede keer, dat met dit schip deze reis werd ondernomen. Het was beladen met gereedschap voor den landbouw, statenbijbels enz.; daar, zoo als men weet, de bewoners van Port-Natal zich veel op hunne Nederlandsche afkomst laten voorstaan en er op gesteld zijn alles zoo veel mogelijk Nederlandsch te bezitten. Ook een predikant was als passagier aan boord. Ten einde zich tegen iedere moeijelijkheid te vrijwaren, liet de kapitein bij zijn vertrek, het schip en de lading door de Engelsche ambbassade hier te lande onderzoeken, en nam een bewijs van den Ambassadeur, dat hij niets in had, dat bij de Engelschen eenig verdacht wekken kon. Men weet, dat het Engelsche gouvernement de bewoners van Port-Natal als oproerlingen beschouwde en ieder vervoer van oorlogsbehoeften naar dezelve met regt weerde. Het schip *Brazilien* echter had onder zijne lading niet de minste ammunitie. Het schip komt voor de haven van Port-Natal, de Engelschen weigeren het den toegang. De kapitein produceert het declaratoir van den Ambassadeur, dat hij geen verboden waren in had. Het baat niets. Hij vraagt een onderzoek, men luistert niet naar zijne vertoogen; men wil noch zijne papieren inzien noch zijn schip onderzoeken, maar wijst hem, zonder rede te geven, af. De predikant die zich als passagier aan boord bevond, moest met den Supercarga te Mosambique afgezet worden, van waar zij zich langs de kust naar Port-Natal begeven en alwaar zij ziek en afgetobd, beroofd van al wat zij bezaten, aankwamen. De kapitein was intusschen genoodzaakt zich naar Batavia te begeven om zich zoo goed mogelijk van zijne lading te ontdoen, van waar hij zich weder naar Port-Natal begaf om zijnen Supercarga in te nemen; hetwelk hem weder niet toegestaan werd. Intusschen was het grootst gedeelte der ekwipage gestorven en werd hij hierdoor en door gebrek aan water genoodzaakt Delogoabaai aan te doen. Daar kocht hij drie negers om de scheepsdienst te verrigten, die hij onmiddelijk vrij verklaarde en op zijn monsterrol als geldverdienende matrozen, met de gage die hij hen toekende, opteekende. Na al deze wederwaardigheden en onregtvaardige behandelingen ondergaan te zijn, komt hij aan de Kaap de Goede Hoop aan, alwaar de Engelschen hem niet alleen de drie vrijgemaakte negers, die op zijn monsterrol als matrozen voorkwamen met bepaling van gage, ontnamen, maar vanwaar hij zich zoo snel mogelijk moest wegspoeden, om niet als slavenhandelaar zijn schip te zien confiskeren. Eindelijk achtte, na deze handelwijze ondergaan te hebben, de kapitein, die in Februarij 1843 van hier was uitgezeild, zich gelukkig den 11. Junij 1844 nog in bezit van zijn schip, in het vaderland terug te keeren.

Ziedaar het eenvoudig verhaal van de behandeling der Engelschen, aan een Nederlandsch schip aangedaan. Reeds in September 1843 was hetzelve te Batavia geweest, zoodat het gouvernement de geheele toedragt der zaak sedert lang kent. Wat is er deswegens door ons ministerie van buitenlandsche zaken gedaan? Heeft men de handelingen zijner onderhoorigen aan het Engelsche gouvernement gesignaleerd, en vergoeding gevraagd voor de berokkende schade en geleden hoon? Heeft men eenige reclames gemaakt, of beproefd de gekwetste eer der Nederlandsche vlag op eenige wijze hoegenaamd hersteld te krijgen? Heeft men aan Engeland op de verkrachting van het regt der volken opplettend gemaakt, en hetzelve het ongehoorde onder het oog gebragt eener zoodanige handelwijze in vollen vrede? Och! neen! men heeft zich stil gehouden, en voor zoover bekend is, volstrekt niets gedaan. Wij weten zeer goed, dat ons land niet in staat is zich met Engeland te meten, en met de wapenen in de vuist voldoening te vragen van het magtige Albion; maar te zwijgen op eene vernedering als deze, niet te toonen dat men de beleediging gevoelt, niet al het mogelijke in het werk te stellen zijne geschondene eer hersteld te krijgen, is de behandeling verdienen, die men ondergaan heeft, is eene lafhartigheid en ongevoeligheid toonen, waardoor men iedere aanspraak op achting verbeurt. Zich waardig gedragen, kan men in iederen toestand, al heeft men de magt niet, zijne waardigheid met de wapenen te handhaven. Hebben wij geene physieke kracht, onze morele moet des te sterker zijn. Schranderheid en verstand moet aan onze zijde in de schaal gelegd worden, indien het zwaard in de tegenoverhangende ligt. Laat men zijn regt openlijk schenden, men toont zich nog zwakker, dan men werkelijk is, en men wordt tot spot van anderen. Hoe wil men echter van onze diplomaten zedelijke kracht, verstand of schranderheid verwachten?

(*N. Rott. Courant.*)

(1) Singapore behoorde eigenlijk aan den Sultan van Lingen, Nederlandsch onderdaan. Sir Thomas Stamford Raffles was er op uit een vast punt in Nederlands Indien te bezetten, waaruit hij de kracht van den Nederlandschen handel, en zoo als hij het noemt, de Nederlandsche monopolie kon breken. Dit wist men in Indie en men liet hem ongestoord de Engelsche vlag op Singapore in 1819 planten. (Men zie *Memoir of the life and public services of Sir* Thomas Stamford Raffles, *vol. II. p.* 15, 18, 26 en andere). Men zal de geslepenheid van den Engelschman bewonderen en de onnoozelheid der Nederlanders betreuren. Bij het traktaat van 1824 werd Singapore geheel afgestaan. Waarlijk het toppunt van dwaasheid.

Advertentien.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 15. Augustus. Sedert den 13. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:
La Reine, J. R. Jansen, Hull, stukgoed; Alegon, G. A. Schlaikier, Manthanzas, verwhout.
Voor Gend bestemd:
Catharina, M. R. Mingers, Memel, lijnzaad.
Voor Brussel bestemd:
Engelina, H. Nordmann, Memel, hout.
Voor Dendermonde bestemd:
Josephine, H. M. Schipman, Riga, lijnzaad.
Naar zee:
Van Gend gezeild:
Anna Margaretha, A. Paulsen, Hamburg, stukgoed; Hermann en Elisabeth, H. Middendorff, Riga, ballast.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

15 Augustus 1844.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche mudde.	
J. Zeeuwsche Tarwe	f 8.00	Winter garst	f 4.50
N. dito dito	» 7.90	Zomergarst	» 4.25
J. Walch. dito	» 8.25	N. W. idem	» 4.60
Nieuwe dito	» 8.60	N. W. Gr. Erwten	» 6.25
N. Rogge	» 5.30	W. Bruine dito	»
J. Rogge	» 5.40	N. W. Paardenboonen	»
Z. dito	»	N. Z. dito	»
Koolzaad	» 10.75	Raapolie	f 41.00 p. v
Z. dito	»	Patentolie	» 45.50 »
St. Joosland dito	»	Lijnolie	» 56.00 »
Haver	»	Raapkoeken f	de 1040 st.
Boekweit	»	Lijnkoeken	» 104 »

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIRREN.